

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201778
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819201778.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a sudcov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v právnej veci navrhovateľky W. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., P. XXXX/XX/X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Žilík PhD. spol. s r.o., so sídlom v Prievidzi, M. R. Štefánika 11/1, IČO: 36 869 121, proti povinnému na výživné N. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., G. VI. G. XXX/X, zastúpenému JUDr. Vladimírom Štrbikom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Nám. slobody 22, IČO: 33 609 373, o určenie manželského výživného, o odvolaní osoby povinnej na výživné proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 5Pc/6/2019 - 327 zo dňa 12. apríla 2021 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .
- II. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie o určenie manželského výživného za obdobie od 01.04.2019 do 22.04.2019 v sume 150,- eur mesačne a konanie o určenie manželského výživného za obdobie od 23.04.2019 do 15.07.2020 presahujúce sumu 80,- eur mesačne. Výrokom II. zaviazal osobu povinnú na výživné prispievať na výživu navrhovateľky sumou 80,- eur mesačne s účinnosťou od 23.04.2019 do 31.03.2020 a sumou 50,- eur mesačne s účinnosťou od 01.04.2020 do 15.07.2020, vždy do posledného dňa predchádzajúceho mesiaca vopred do rúk navrhovateľky. Výrokom III. povolil osobe povinnej na výživné splácať zameškané výživné za obdobie od 23.04.2019 do 15.07.2020 v sume 1 075,55 eur v mesačných splátkach po 50,- eur vždy do posledného dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia, a to pod následkom straty výhody splátok. Výrokom IV. vo zvyšku návrh zamietol a výrokom V. rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala určenia manželského výživného od povinného v sume 150,- eur mesačne od apríla 2019. V priebehu konania upravila, že výživné žiada do dňa 15.07.2020, kedy manželstvo zaniklo rozvodom. Po uzavretí manželstva spolu žili do 19.08.2018, kedy sa navrhovateľka odsťahovala ku svojej matke, kde v čase podania návrhu stále žila. V čase začatia konania mala príjem z invalidného dôchodku v sume 204,60 eur mesačne, 125,- eur mesačne jej povinný na výživné zasielal v súvislosti so starostlivosťou o dieťa počas jeho pobytu u nej. Tento príjem jej nepostačuje ani na pokrytie základných životných potrieb, s úhradou nákladov na jej osobu jej pomáha matka. Maloletá dcéra účastníkov bola zverená do osobnej starostlivosti otca, t. j. povinného na výživné, navrhovateľka je zaviazaná prispievať na výživu dieťaťa sumou vo výške zákonom určeného minimálneho výživného. V priebehu konania sa presťahovala do bytu, ktorý jej bol pridelený, nájomné je 236,65 eur mesačne. Jej príjem tvorí len invalidný dôchodok 210,- eur mesačne, sumu 125,- eur mesačne jej povinný na výživné prestal dávať od septembra 2019.

Zo svojho príjmu dáva 100,- eur svojej matke, ktorá jej z toho uhradí paušál za telefón v sume 30,- eur mesačne, poisťku 25,- eur mesačne a pomáha jej aj so stravovaním. Matka jej vypomáha aj tak, že hradí inkaso za byt, v ktorom byva. V priebehu konania vzala navrhovateľka návrh späť v časti týkajúcej sa určenia manželského výživného od 01.04.2019 do 22.04.2019. Okrem toho uviedla, že výživné za obdobie od 23.04.2019 do 15.07.2020 žiada vo výške 80,- eur mesačne, v prevyšujúcej časti vzala návrh späť. Povinný na výživné s návrhom nesúhlasil z dôvodu, že výživné nemožno priznať, pretože by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi videl v tom, že navrhovateľka z dôvodu požívania alkoholu opustila spoločnú domácnosť, ohrozila zdravie maloletého dieťaťa, nakoľko bola nájdená opitá pred Jantárom v nočných hodinách spolu s maloletou. Navrhovateľka požíva alkoholické nápoje, na základe čoho je liečená v protialkoholických zariadeniach. Poukázal na to, že navrhovateľka udržiavala po dobu jedného roka pred prvým rozhodnutím súdu známosť s priateľom, s ktorým čaká dieťa, nesplácala žiadne dlhy, ktoré vznikli počas trvania manželstva, voči všetkým svojim povinnostiam, ktoré jej za trvania manželstva z tohto zväzku vyplývali, zostala ľahostajná. V ďalšom konaní poukázal na to, že navrhovateľka sa nesnažila zamestnať sa, neprihlásila sa do evidencie nezamestnaných, súdom upravený styk s maloletým dieťaťom riadne nedodržiavala, pre dieťa si chodila sporadicky a zo správy MUDr. Hrabovskej považuje za preukázané, že navrhovateľka žila v spoločnej domácnosti so svojim priateľom. S čiastočným späťvzatím návrhu zo strany navrhovateľky súhlasil. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 27.07.2020 tak, že povinnému na výživné uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 80,- eur mesačne s účinnosťou od 23.04.2019 do 15.07.2020 a zároveň vyčíslil nedoplatok na výživnom za uvedené obdobie sumou 1 180,06 eur a uvedenú sumu povinnému na výživné povolil splácať v mesačných splátkach po 80,- eur. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol, žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania a navrhovateľke priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Na odvolanie povinného na výživné odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v rozhodnutí potvrdil názor súdu prvého stupňa, že v konaní neboli preukázané žiadne závažné dôvody, ktoré by nasvedčovali tomu, že by priznanie výživného zo strany povinného navrhovateľke bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súdu prvého stupňa však uložil, aby doplnil dokazovanie zamerané na zistenie, či si navrhovateľka aktívne hľadá prácu, z akého dôvodu nie je evidovaná ako uchádzač o zamestnanie, z akého dôvodu žije sama v prenajatom byte. Odvolací súd uložil súdu prvého stupňa zistiť, či matka súdom určený styk s maloletým dieťaťom realizuje (realizovala), a ak nie - z akých dôvodov, či matka o dieťa javí záujem, pretože táto skutočnosť môže mať tiež vplyv na posúdenie otázky osobných a majetkových pomerov strán. Odvolací súd uviedol, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo dostatočne zrejmé, akým spôsobom súd prihliadol na fakt, že do septembra 2019 účastníci konania ako rodičia realizovali na základe dohody striedavú starostlivosť o maloleté dieťa, avšak už od januára 2020 bolo dieťa rozhodnutím súdu zverené do výlučnej osobnej starostlivosti otca - povinného na výživné, v ktorej je doposiaľ, a tiež to, že od marca 2020 otec na dieťa už nepoberá rodičovský príspevok vo výške 270,- eur mesačne. Z vykonaného odkazovania zistil súd nasledovný skutkový stav: Účastníci uzatvorili manželstvo dňa 23.09.2016. V priebehu konania bolo manželstvo účastníkov rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 6P/59/2018 - 159 zo dňa 09.07.2020 rozvedené. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.07.2020. Z výpovedí účastníkov bolo zistené, že vzťahy medzi nimi sú narušené, asi od 19.09.2018 účastníci prestali žiť v spoločnej domácnosti. Z manželstva účastníkov pochádza jedno maloleté dieťa - W. Z., nar. XX.XX.XXXX. Uznesením č. k. 10P/56/2018 - 10 zo dňa 20.11.2018 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti otca z dôvodu, že matka bola hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení Nemocnice s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach. Následne do septembra 2019 sa medzi rodičmi na základe dohody realizovala striedavá osobná starostlivosť a v tomto období povinný výživným zasielal navrhovateľke 125,- eur mesačne - polovicu rodičovského príspevku. Rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 10P/56/2018 - 164 zo dňa 16.01.2020 bola maloletá W. zverená do osobnej starostlivosti otca (t. j. povinného na výživné) a navrhovateľke bola určená vyživovacia povinnosť k maloletej sumou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, neploleté dieťa. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.01.2020. Na čas po rozvode boli práva a povinnosti k maloletej ponechané v rovnakej podobe. Navrhovateľka je poberateľkou invalidného dôchodku, ktorého výška v roku 2019 bola 204,60 eur mesačne a v roku 2020 v sume 210,60 eur mesačne. Navrhovateľka nepoberá dávky v hmotnej núdzi a ani iné príspevky a nie je evidovaná ako uchádzač o zamestnanie. Z lustrácie účtov navrhovateľky bolo zistené, že k 17.06.2020 bol stav na jej účte 0,82 eur. Navrhovateľka bývala asi do 27.06.2020 u svojej matky v byte matkinho priateľa. V tom čase mala podľa vlastného vyjadrenia výdavky na úhradu poisťky 25,- eur mesačne, hradila paušál za telefón v sume 35,- eur mesačne vrátane splátok za telefón. Výdavky za lieky navrhovateľka uvádzala vo výške 25,- eur štvrťročne. Okrem toho navrhovateľka v období

podania návrhu až do septembra 2019 splácala úver po 144,90 eur. V súvislosti s úverom mala založené mesačné sporenie po 10,- eur. Okrem toho navrhovateľke vznikali aj bežné výdavky (stravovanie, hygiena, oblečenie a pod.). Asi od 27.06.2020 navrhovateľka býva v byte na P. ulici XX/X v Q., ktorý bol pridelený do spoločného nájmu navrhovateľky a jej matky, čo vyplýva z nájomnej zmluvy a dodatku k tejto zmluve. Navrhovateľka v konaní uvádzala, že v byte žije sama, z výpovede jej matky ako svedkyne však vyplynulo, že v tomto byte bývajú od začiatku nájmu spoločne až doteraz. Mesačné nájomné predstavuje sumu 236,65 eur, zálohový poplatok za elektriku je vo výške 40,- eur. Poplatky za bývanie, paušál za telefón v sume 30,- eur mesačne a poistenie vo výške 25,- eur mesačne za navrhovateľku hradila jej matka, ktorej navrhovateľka zo svojho príjmu dávala sumu 100,- eur mesačne. Navrhovateľka v konaní uviedla, že matka jej pomáha aj so stravovaním. Navrhovateľka tiež uvádzala, že si hľadá prácu, bola sa informovať u viacerých zamestnávateľov (Vegum, Hecht, Brose), zatiaľ neúspešne. Nevlastní žiaden nehnuteľný majetok a podľa správy ODI OR PZ v Prievidzi nie je evidovaná ako držiteľka, resp. vlastníčka motorového vozidla. V ďalšom konaní navrhovateľka oznámila, že sa o prácu aktívne zaujímal aj v spoločnosti Nestlé Slovensko, s.r.o., Kaufland, Tesco, Lidl, Technické služby Prievidza, Technické služby Bojnice, OC Korzo, Prior kvetinárstvo, darčeková predajňa a drogeria a tiež vo viacerých upratovacích službách v regióne. Zo správ Kaufland Slovenská republika v.o.s. a Nestlé Slovensko s.r.o. bolo zistené, že navrhovateľka u nich nie je evidovaná ako uchádzač o zamestnanie, Technické služby Prievidza s.r.o. súdu oznámili, že navrhovateľka sa u nich o prácu zaujímal, pracovný pomer s ňou uzavretý nebol. Svedkyňa C. P., matka navrhovateľky, v konaní uviedla, že osobne bola pri tom, keď navrhovateľka vhadzovala do schránky spoločnosti Nestlé Slovensko s.r.o. žiadosť o zamestnanie, rovnako s ňou bola aj v prípade pracovného pohovoru v Kauflande v Prievidzi na sídlisku. Svedkyňa uviedla, že navrhovateľka bola na pracovnom pohovore aj v pohrebnej službe Parte v Bojniciach, pracovný pomer s ňou uzavretý nebol. Zo správy Sociálnej poisťovne pobočka Prievidza vyplýva, že navrhovateľka bola uznaná invalidnou z mladosti, jej miera poklesu vykonávať zárobkovú činnosť je 60 % pre psychické ochorenie. Z posudku Sociálnej poisťovne pobočka Prievidza zo dňa 13.05.2015 bolo zistené, že navrhovateľka bola od roku 2011 opakovane hospitalizovaná na psychiatrických oddeleniach pre poruchy správania zapríčinené užívaním psychoaktívnych látok so syndrómom závislosti. V tom čase jej bola stanovená diagnóza - duševná porucha - rozvinutá závislosť na návykových látkach ťažkého stupňa s prítomnosťou abstinčných kríz. Rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 11Ps/7/2014 - 39 zo dňa 30.12.2014 bola spôsobilosť navrhovateľky na právne úkony obmedzená tak, že nie je spôsobilá rozhodovať o svojej psychiatrickej liečbe. Rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 11Ps/6/2016 - 38 zo dňa 24.08.2017 bol rozsudok č. k. 11Ps/7/2014 zo dňa 30.12.2014 zrušený a spôsobilosť na právne úkony bola navrhovateľke navrátená. Z dokladov predložených navrhovateľkou vyplýva, že dňa 23.10.2019 a 24.06.2020 sa podrobila testom na prítomnosť návykových látok. Výsledky testov boli v oboch prípadoch negatívne. Zo správy z psychiatrickej kontroly zo dňa 24.07.2020 vyplýva záver: F43.2 (adaptačné poruchy), abstinencia, F61 (zmiešaná a iná porucha osobnosti), F19 (porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním viacerých drog a iných psychoaktívnych látok) s tým, že navrhovateľka je nastavená na medikamentóznú liečbu a ďalšia kontrola jej bola určená na 24.09.2020. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi zo dňa 25.03.2021 bolo zistené, že na základe oznámenia C. P., že otec neumožňuje matke stretávať sa s dcérou a matka (navrhovateľka) má záujem uvedené riešiť, uskutočnili spoločné stretnutie s rodičmi dňa 05.12.2018, ktorí sa dohodli na stretávaní sa matky s dieťaťom a bola s nimi spísaná dohoda. Túto dohodu rodičia dodržiavali. Počas spoločného stretnutia na úrade dňa 04.01.2019 rodičia spísali ďalšiu dohodu o realizovaní styku matky s maloletou a úrad sprostredkoval rodičom poradenstvo na Referáte poradensko-psychologických služieb, s ktorým obaja súhlasili. V auguste 2019 stará matka zo strany matky oznámila, že navrhovateľka je hospitalizovaná a otec dieťaťa jej (starej matke) neumožnil stretávanie s vnučkou. Dňa 19.08.2019 navrhovateľka spolu s rodičmi vyjadrovali nespokojnosť s tým, že dieťa je zverené otcovi a nie je normálne, aby matka bola 10 mesiacov bez dieťaťa. Navrhovateľka sa vyjadrila, že odmieta realizovanie spoločných stretnutí s otcom dieťaťa, rodičom bola sprostredkovaná mediácia, v priebehu ktorej sa dohodli na realizovaní styku. V dôsledku narušených vzťahov boli rodičia maloletej vedení v pokračovaní a zúčastňovaní sa na poradenskom procese na Referáte poradensko-psychologických služieb individuálnou formou, matka dieťaťa však uvedené odmietla. Zo správy ďalej vyplýva, že postupne sa v roku 2020 situácia medzi rodičmi začala upokojuvať, skôr otec dieťaťa oznamoval, že matka nedodržiava rozhodnutie súdu a nie vždy sa realizuje styk matky s maloletou. Z úradných záznamov spísaných na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi zo dňa 30.09.2019 a 16.12.2019, predložených povinným na výživné, vyplýva, že povinný na výživné ako otec maloletej W.e oznamoval, kedy si matka riadne neprišla pre dieťa: 29.09.2019 (matka požiadala, aby dieťa odovzdal starej matke zo strany matky, čo odmietol), 28.10.2019, 12.11.2019, 06.12.2019, 10.12.2019, 12.12.2019. Z úradného záznamu zo dňa 27.01.2020

vyplýva, že povinný na výživné oznamoval, že od pojednávania 16.01.2020 si matka prišla po dieťa iba 17.01.2020 na tri hodiny. Dňa 30.03.2020 povinný na výživné na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi oznámil, že navrhovateľka bola s dcérou naposledy 25.03.2020, v nasledujúci piatok a nedeľu neprišla s tým, že v piatok mala teplotu. Dňa 27.04.2020 povinný na výživné úradu oznámil, že navrhovateľka si nechodí pravidelne pre dcéru, nie vždy využije termíny na realizáciu styku s dieťaťom. V správe z psychiatrického vyšetrenia dňa 24.07.2020 MUDr. Hrabovská uviedla, že navrhovateľka okrem iného uviedla, že má svoju domácnosť s priateľom. Povinný na výživné bol v rozhodnom období (t. j. od 23.04.2019 do 15.07.2020) zamestnaný, v roku 2019 mal priemerný čistý mesačný príjem 813,70 eur (vrátane ošetrovného vyplateného Sociálnou poisťovňou), poberal rodičovský príspevok vo výške 220,70 eur a prídavok na dieťa v sume 24,34 eur mesačne. Za obdobie mesiacov január až máj 2020 povinný na výživné dosiahol priemerný čistý mesačný príjem vo výške 787,72 eur, podľa potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi poberať prídavok na dieťa v sume 24,95 eur mesačne a do 31.03.2020 poberal aj rodičovský príspevok v sume 270,- eur mesačne. Z lustrácie bankových účtov povinného bolo zistené, že ku dňu 17.06.2020 bol stav na jeho osobnom účte 1 234,07 eur a na účte na sporenie 190,- eur. Žije v Prievidzi v byte spolu so svojou matkou a jej priateľom, ktorí sa k povinnému nasťahovali po odchode navrhovateľky z domácnosti, aby mu mohli pomáhať so starostlivosťou o maloleté dieťa. Povinný nevlastní žiaden nehnuteľný majetok. Z oznámenia ODI OR PZ v Prievidzi zo dňa 29.04.2019 bolo zistené, že povinný je vlastníkom osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia a motocyklu zn. Honda CB 600. Zo správy zo dňa 17.06.2020 vyplynulo, že aktuálne povinný aj naďalej vlastní osobné motorové vozidlo Škoda Fabia a okrem toho motocykel zn. Kawasaki ZSR 750 (v premávke od 05.06.2019). Povinný na výživné v čase podania návrhu hradil poplatok za byt v sume 180,- eur mesačne, poplatok za elektriku 30,- eur mesačne, poplatok za plyn v sume 13,- eur štvrťročne, koncesionársky poplatok vo výške 4,64 eur mesačne, poplatok za televíziu, internet a mobilný telefón hradil vo výške od 55,09 eur do 75,19 eur mesačne. Okrem toho si hradil poisťku po 30,- eur mesačne, splácal úver po 229,56 eur mesačne a výdavky na cestovné si vyčíslil na 50,- eur mesačne. Do septembra 2019 zasielal navrhovateľke v súvislosti so starostlivosťou o dieťa časť rodičovského príspevku v sume 125,- eur mesačne. Od mesiaca máj alebo jún 2019 sa z uvedených platieb povinnému zvýšil poplatok za byt na sumu 210,- eur mesačne, rovnako sa mu zvýšil poplatok za elektriku na sumu 35,- eur mesačne. V konaní uvádzal, že mesačne si hradí poisťku vo výške 25,- eur. Okrem toho má výdavky v súvislosti s úhradou poplatku za komunálny odpad za seba a maloletú W. v sume 63,- eur ročne. Od septembra 2019 začal povinný splácať úver, ktorý predtým hradila navrhovateľka, po 145,- eur mesačne. V konaní uvádzal, že ide o úver navrhovateľky, za ktorý on prevzal ručenie a z toho dôvodu ho spláca za navrhovateľku. Okrem uvedených výdavkov vznikajú povinnému aj bežné výdavky na stravovanie, hygienu, oblečenie a pod. Povinný v rozhodnom období mal vyživovaciu povinnosť voči maloletej W. Z., ktorá mu bola zverená do jeho osobnej starostlivosti. V konaní povinný na výživné poukazoval na to, že navrhovateľka odišla zo spoločnej domácnosti z dôvodu, že požívala alkohol, zapíjala ním lieky. V dôsledku toho sa spolu hádali. Navrhovateľka si podľa jeho vyjadrenia písala zaľúbené správy s priateľom a stalo sa, že za ním aj šla spolu so svojou sesternicou S. P., vtedy tiež pila alkohol, prišla domov až po 23.00 hodine a on mal na starosti ich dieťa. Povinný uvádzal, že mal záujem všetko urovnať, ale keď sa vrátil po nočnej zmene domov, navrhovateľka bola opitá a on jej povedal, že takto žiť nechce, na čo navrhovateľka odišla. Neskôr sa ešte stretávali, ale došlo k tomu, že mu navrhovateľka volala v noci do práce, bola opitá a mala pri sebe maloleté dieťa. Musel ísť po ňu a zaviesť ju do nemocnice. V konaní poukazoval aj na to, že navrhovateľka má vzťah s iným mužom, s ktorým v čase prvého rozhodovania súdu čakala dieťa, ktoré sa narodilo dňa 19.01.2021, ako aj na to, že z obsahu lekárskej správy MUDr. Hrabovskej vyplýva, že navrhovateľka sama uvádzala, že s týmto priateľom tvorí domácnosť. Požívanie alkoholu a odchod z domácnosti uvádzal povinný ako dôvod rozvratu vzťahov v manželstve aj v rozvodovom konaní. Navrhovateľka za dôvod odchodu zo spoločnej domácnosti v konaní označovala to, že povinný o ňu ako ženu nemal záujem, spával v inej miestnosti, nepomáhal jej v domácnosti ani s dcérou. Po návrate z práce sa najedol, sadol za počítač, pozrel si motorky a šiel spať. V rozvodovom konaní navrhovateľka ako príčinu rozpadu manželstva označila tiež to, že sa jej povinný nevenoval. Uviedla, že v tom čase mala jedného kamaráta, s ktorým si písala, po odchode zo spoločnej domácnosti sa aj stretávali, ale potom s tým skončili, on mal odísť do Nemecka. Má priateľa, túto známosť nadviazala asi rok pred prvým rozhodnutím súdu a v januári 2021 sa im narodilo dieťa. Navrhovateľka v konaní uvádzala, že s priateľom nežijú v jednej domácnosti, len sa navzájom navštevujú. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 71, § 75 ods. 2, § 77 ods. 1 Zákona o rodine a dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je podaný dôvodne len sčasti. Účastníci boli v čase začatia konania manželmi a uzavretím manželstva im vznikla vzájomná vyživovacia povinnosť, ktorá trvala po dobu existencie manželstva, t. j. do 15.07.2020. V konaní bolo

preukázané, že účastníci približne od 19.09.2018 prestali žiť v jednej domácnosti, navrhovateľka po odchode zo spoločnej domácnosti bývala s matkou u matkinho priateľa, následne bol navrhovateľke a jej matke pridelený do spoločného nájmu byt na Gazdovskej ul. v Prievidzi. O obnovenie spolužitia účastníci nemali záujem. Navrhovateľka v konaní pôvodne uvádzala, že v tomto byte bývala sama, následne prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že od začiatku nájmu bývala v uvedenom byte spolu s matkou a toto tvrdenie potvrdila aj svedkyňa C. P.. Z jej výpovede bolo zistené aj to, že v tomto byte žijú s navrhovateľkou doposiaľ, priateľ navrhovateľky s navrhovateľkou nežil v jednej domácnosti. Povinný na výživné tiež poukazoval na to, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť pre požívanie alkoholu, svojou opitosťou ohrozila zdravie maloletého dieťaťa a mala ročnú známosť s iným mužom, s ktorým v čase prvého rozhodovania súdu čakala dieťa. Priznanie výživného by preto podľa jeho názoru bolo v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal aj na lekársku správu MUDr. Hrabovskej, podľa ktorej navrhovateľka uviedla, že žila v spoločnej domácnosti s priateľom. Podľa jeho názoru sa matka dopustila konania v rozpore s morálnymi zásadami, pre maloleté dieťa chodila sporadicky, nič mu nezakúpila navyše. Nárok na určenie manželského výživného preto žiadal zamietnuť. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľka bola uznaná invalidnou v roku 2015 pre ochorenie duševná porucha - rozvinutá závislosť na návykových látkach ťažkého stupňa s prítomnosťou abstinenčných kríz. O tom, že navrhovateľka v minulosti užívala drogy, mal povinný vedomosť ešte pred uzavretím manželstva s tým, že navrhovateľka vtedy mala záujem sa liečiť a žiť v usporiadanom vzťahu. Táto skutočnosť vyplýva z pripojeného spisu týkajúceho sa rozvodu manželstva účastníkov. Z lekárskej správy zo dňa 24.07.2020 bolo preukázané, že navrhovateľka má aj naďalej diagnostikované adaptačné poruchy, zmiešanú a inú poruchu osobnosti a poruchu psychiky a správania zapríčinenú užívaním viacerých drog a iných psychoaktívnych látok, pričom v čase vystavenia správy navrhovateľka abstinovala. Z výpovede navrhovateľky, ale aj svedkyne P. bolo zistené, že navrhovateľka pociťovala zo strany povinného ako manžela nedostatok záujmu a pomoci. Vzhľadom na jej zdravotné problémy zrejme starostlivosť o domácnosť a dieťa sama nedokázala zvládať a aj nezáujem manžela o ňu ako o partnerku jej psychiku destabilizoval. Navrhovateľka je v dôsledku narušenej psychiky psychicky labilná a sama v konaní priznala, že sa v čase, keď sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti, opila. Pokiaľ teda došlo z jej strany k požitiu alkoholu, bolo to pod vplyvom uvedeného zdravotného stavu a nezhôd v manželstve, kedy navrhovateľka nedokázala situáciu adekvátne zvládať. Následne podstúpila psychiatrické liečenie a podľa lekárskej správy z júla 2020 abstinovala. Požívanie alkoholu v ďalšom období u navrhovateľky preukázané nebolo, je však nesporné, že u nej pretrvávajú psychické problémy, pre ktoré bola opakovane hospitalizovaná, a to aj v čase rozhodovania súdu. V konaní nebolo sporným, že navrhovateľka v súčasnosti má známosť s iným mužom, ktorá trvá asi 1 a 3/4 roka. K ukončeniu spolužitia účastníkov došlo takmer pred 2,5 rokmi, o obnovenie spolužitia účastníci nemali záujem a navrhovateľka už v roku 2018 podala návrh na rozvod manželstva. V dôsledku žaloby o neplatnosť manželstva, podanej povinným na výživné, bolo rozvodové konanie účastníkov prerušené a ich manželstvo bolo následne rozvedené. Známosť s iným mužom navrhovateľka nadviazala takmer po roku od ukončenia spolužitia s povinným na výživné a v konaní nebolo zistené, že by s týmto mužom žila v jednej domácnosti, resp. že by sa tento jej priateľ podieľal na nákladoch navrhovateľky. Takéto závery vyplývajú aj z rozhodnutia odvolacieho súdu. Povinný na výživné na pojednávaní dňa 12.04.2021 poukazoval na správu MUDr. Hrabovskej zo dňa 24.07.2020, podľa ktorej navrhovateľka uviedla, že má svoju domácnosť s priateľom. Navrhovateľka však vo svojej výpovedi v konaní (dňa 27.07.2020) uviedla, že s priateľom žijú oddelene, navzájom sa len navštevujú. Toto vo výpovedi potvrdila aj svedkyňa P. (na pojednávaní konanom dňa 12.04.2021), ktorá vylúčila, že by s navrhovateľkou jej priateľ býval v jednej domácnosti. Aj podľa svedkyne sa navrhovateľka s priateľom iba navštevovali - priateľ navrhovateľky za ňou niekedy prišiel na víkend, alebo ona šla k nemu. Výpoveď svedkyne o tejto skutočnosti súd prvej inštancie považoval za hodnovernú, nakoľko povinný na výživné po prvýkrát poukazoval na to, že navrhovateľka tvorila spoločnú domácnosť s priateľom, až na pojednávaní dňa 12.04.2021 a svedkyňa sa o tejto jeho námietke pred svojou výpoveďou na pojednávaní nemala ako dozvedieť. Súd preto nepovažoval za preukázané, že by navrhovateľka žila v čase trvania manželstva v spoločnej domácnosti s priateľom. Na základe vyššie uvedených skutočností tak podľa súdu prvej inštancie neboli preukázané žiadne závažné dôvody, ktoré by nasvedčovali tomu, že by priznanie výživného zo strany povinného navrhovateľke bolo v rozpore s dobrými mravmi, t. j. nejde o prípad podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine a je možné rozhodnúť o vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľke. Bolo preukázané, že navrhovateľkin príjem v rozhodnom období (od 23.04.2019 do 15.07.2020) pozostával len z invalidného dôchodku, ktorý bol v roku 2019 vo výške 204,60 eur mesačne a v roku 2020 to bola suma 210,60 eur mesačne. Iný príjem navrhovateľka nemala, mala vyživovaciu povinnosť voči maloletej W.i v sume zodpovedajúcej zákonom určenému minimálnemu výživnému, čo predstavovalo v období mesiacov apríl až jún 2019 sumu 28,08 eur mesačne, v období mesiacov júl

2019 až jún 2020 sumu 28,79 eur mesačne a v období od 1.7.2020 sumu 29,42 eur mesačne. Povinný na výživné bol v rozhodnom období zamestnaný, za rok 2019 mal priemerný čistý príjem 813,70 eur, poberal rodičovský príspevok v sume 220,70 eur a prídavok na dieťa v sume 24,34 eur mesačne, z čoho do septembra 2019 zasielal navrhovateľke sumu 125,- eur v súvislosti s jej starostlivosťou o dieťa. V roku 2020 bol priemerný čistý príjem povinného (za obdobie od januára do mája 2020 vrátane) 787,72 eur, poberal prídavok na dieťa v sume 24,95 eur mesačne. Do marca 2020 (vrátane) mu bol vyplácaný aj rodičovský príspevok v sume 270,- eur mesačne. Vyživovaciú povinnosť mal rovnako ako navrhovateľka len k maloletej W.. Bolo zistené, že účastníci od cca 19.09.2018 až do rozvodu ich manželstva nežili v spoločnej domácnosti, spoločne nehospodárili, povinný navrhovateľke na jej výživu neprispel ničím. Je zrejmé, že príjem navrhovateľky bol v rozhodnom období podstatne nižší ako príjem povinného na výživné a tento príjem nepostačoval na pokrytie jej nevyhnutných výdavkov. Pokiaľ povinný v konaní vyčíslil svoje výdavky v čase začatia konania na sumu 611,64 eur (bez nákladov na stravu, hygienické potreby, náklady dieťaťa) a v roku 2020 na sumu 1 072,64 eur (vrátane stravovania, výdavkov dieťaťa, hygienických potrieb), súd poukazuje na to, že v domácnosti s ním v rozhodnom období žili (a zrejme stále žijú) ešte ďalšie dve plnoleté osoby (matka povinného s priateľom), ktoré sa tiež majú podieľať na úhrade nákladov v domácnosti, čo však povinný pri vyčíslení svojich nákladov nezohľadnil. Súd tiež poukázal na to, že povinný napriek tomu, že podľa jeho údajov mal výdavky vyššie ako je jeho príjem, mal zostatok na jeho osobnom účte ku dňu 17.06.2020 v sume 1 234,07 eur a na sporiacom účte v sume 190,- eur, pričom sám na pojednávaní konanom dňa 27.07.2020 uviedol, že má úspory okolo 1 000,- eur. Z toho potom vyplýva, že jeho výdavky boli reálne nižšie, než v konaní uvádzal. Súd tiež nezohľadňoval skutočnosť, že povinný od septembra 2019 uhrádzal za navrhovateľku splátky úveru po 145,- eur mesačne, nakoľko otázku splácania dlhov vzniknutých počas trvania manželstva si účastníci majú možnosť vyriešiť v rámci vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva. Pri rozhodovaní súd zohľadnil skutočnosť, že navrhovateľka, napriek priznanej invalidite, má zachovanú čiastočnú pracovnú schopnosť (miera poklesu vykonávať zárobkovú činnosť je u navrhovateľky 60%), v čase trvania striedavej osobnej starostlivosti však možnosť zamestnať sa bola u nej znížená. Bolo zistené, že navrhovateľka v rozhodnom období nebola evidovaná ako uchádzač o zamestnanie, nakoľko je čiastočne invalidná, avšak zároveň bolo preukázané, že navrhovateľka sa neúspešne uchádzala o zamestnanie v Technických službách v Prievidzi. Z výpovede svedkyne P. bolo zistené, že bola osobne prítomná, keď navrhovateľka podávala žiadosť o zamestnanie v spoločnosti Nestlé Slovensko s.r.o., a tiež, keď bola na pracovnom pohovore v pohrebnej službe Parte v Bojniciach, ako aj keď sa bola informovať na prácu v Kauflande v Prievidzi (i keď zrejme bez zaslania písomnej žiadosti o zamestnanie). Z výpovede svedkyne P. bolo zistené, že v období rokov 2019 až 2020 bola navrhovateľka pre zhoršený psychický stav asi 2 až 3 krát hospitalizovaná. S prihliadnutím k výkonu striedavej osobnej starostlivosti o maloleté dieťa v období do septembra 2019 a pretrvávajúcim zdravotným problémom navrhovateľky súd zastáva názor, že navrhovateľka sa mohla snažiť nájsť si primeranú prácu aspoň formou brigádnickej práce, resp. práce na dohodu o vykonaní práce. Účastníci mali v období od začatia konania do septembra 2019 maloletú W. v striedavej osobnej starostlivosti, v súvislosti s čím povinný na výživné poskytoval navrhovateľke sumu 125,- eur mesačne ako polovicu rodičovského príspevku a prídavkov na dieťa. Od septembra 2019 mal maloleté dieťa vo svojej výlučnej starostlivosti len povinný na výživné, v dôsledku čoho sa mu zvýšili výdavky v súvislosti so starostlivosťou o dieťa, avšak prestal navrhovateľke poskytovať sumu 125,- eur mesačne a o túto sumu bol jeho mesačný príjem vyšší. Súd preto pri určení výšky manželského výživného nezohľadňoval zvýšené výdavky povinného v súvislosti s jeho výlučnou osobnou starostlivosťou o dieťa až do marca 2020 vrátane, kedy došlo k zániku nároku povinného na poberanie rodičovského príspevku v súvislosti s dosiahnutím veku 3 rokov maloletej. Od apríla 2020 sa však príjem povinného na výživné znížil o sumu rodičovského príspevku, čo súd pri rozhodovaní o výške manželského výživného zohľadnil. Prestávanie navrhovateľky do bytu na P. ul. v Q. súd pri rozhodovaní nezohľadnil, nakoľko v konaní bolo zistené, že navrhovateľka od začiatku v tomto byte žila so svojou matkou a teda jej nevznikli výdavky spojené s úhradou nákladov na bývanie tak, ako to pôvodne uvádzala. S prihliadnutím ku všetkým uvedeným skutočnostiam považoval súd za primerané, aby povinný na výživu navrhovateľke v období od 23.04.2019, t. j. od začatia konania do 31.03.2020 prispieval sumou 80,- eur mesačne a v období od 01.04.2020 do 15.07.2020, kedy manželstvo účastníkov zaniklo rozvodom, sumou 50,- eur mesačne. Takto určené výživné je podľa názoru súdu v možnostiach a schopnostiach povinného hradiť aj pri zohľadnení jeho nevyhnutných výdavkov. Navrhovateľka sa pôvodne domáhala určenia manželského výživného od 01.04.2019 v sume 150,- eur mesačne. V priebehu konania vzala svoj návrh v časti o určení výživného za obdobie od 01.04.2019 do 22.4.2019 späť a tiež v časti prevyšujúcej výživné 80,- eur mesačne v období od 23.04.2019 do 15.07.2020. Povinný na výživné s týmto čiastočným späťvzatím súhlasil, preto súd

konanie v uvedenej časti podľa § 29 ods. 1, 3 CMP zastavil. Keďže súd považoval za primeranú sumu manželského výživného 80,- eur mesačne v období od 23.04.2019 do 31.03.2020 a 50,- eur mesačne v období od 01.04.2020 do 15.07.2020 a navrhovateľka sa domáhala voči povinnému výživného v sume 80,- eur aj za obdobie od 01.04.2020 do 15.07.2020, súd návrh v časti prevyšujúcej sumu 50,- eur za obdobie od 01.04.2020 do 15.07.2020 zamietol ako nedôvodný. Súd súčasne rozhodol o povinnosti povinného zaplatiť navrhovateľke zameškané výživné za obdobie od 23.04.2019 až do 15.07.2020 v sume 1 075,55 eur, ktorú povolil povinnému na výživné splácať v mesačných splátkach po 50,- eur najneskôr do posledného dňa v mesiaci, a to počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť až do úplného zaplatenia s tým, že pokiaľ nebude čo len jedna splátka uhradená riadne a včas, stane sa splatnou celá neuhradená časť ročného výživného naraz. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie povinný na výživné (ďalej aj len „povinný“ alebo „odvolateľ“), uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie sa pri svojom opakovanom rozhodovaní neriadil usmernením odvolacieho, ktorý v tejto veci uznesením č. k. 6CoP/38/2020 - 278 zo dňa 15.12.2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Pc/6/2019 zo dňa 27.07.2020 a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Potvrdilo sa, že navrhovateľka nebola evidovaná na úrade práce, o prácu sa reálne nezaujímal, obchodné spoločnosti, v ktorých si údajne hľadala prácu, potvrdili, že sa u nich o prácu nezaujímal, Mgr. W., bratranec matky navrhovateľky, potvrdil, že u neho nepracovala. Dodatok č. 1 k nájomnej zmluve podpísaný s Mestom Prievidza nespadá do rozhodného obdobia. Tvrdenie navrhovateľky, že jej otec nedával dieťa, bolo vyvrátené listinnými dôkazmi, naopak o styk s maloletou nejavila záujem navrhovateľka. Podľa odvolateľa je postup súdu daný aj bývalými vzťahmi medzi súdom a právnym zástupcom navrhovateľky, ktorý v minulosti zastával funkciu predsedu Okresného súdu Prievidza. Súd sa v konaní dopustil viacerých pochybení a porušení CSP v smere vykonávania dokazovania, najmä ustanovenia § 153 a § 391 ods. 3 CSP. Odvolateľ namietal svedeckú výpoveď matky navrhovateľky tak ohľadne uchádzania sa o prácu zo strany navrhovateľky, ako aj ohľadne bývania navrhovateľky. Z doplnku č. 1 k zmluve o prenájme bytu vyplynulo, že tento bol uzatvorený dňa 22.07.2020 a z hľadiska rozhodného obdobia je právne irelevantný. Z vyjadrení navrhovateľky v pôvodnom konaní vyplynulo, že ona má prenajatý byt, čo nie je pravda. V rámci dokazovania sa preukázalo, že tomu tak nie je a v rozhodnom období ani nebolo. Navrhovateľka v dôkaznom návrhu nepravdivo uvádza, že v rozhodnom období (23.04.2019 do 15.07.2020) mala záujem o realizovanie styku s dieťaťom, žalovaný jej však úmyselne robil prekážky, aby sa s maloletou W. stretávala čo najmenej. Opak je pravdou, pre dieťa si opakovane napriek určenému styku nechodila, dieťaťu nič nekúpila. Jej nezáujem o styk sa snažila riešiť stará mama (matka navrhovateľky) jej návrhom na styk v konaní vedenom na OS Prievidza pod sp. zn. 14P/35/2019, v ktorom rozsudkom zo dňa 10.03.2020 bol návrh matky navrhovateľky zamietnutý ako nedôvodný nakoľko žijú v spoločnej domácnosti s dcérou a s vnučkou sa má možnosť stretávať, keď si matka v rámci styku dieťa od otca prevezme. Súd nevzal do úvahy pri svojom rozhodovaní dôkaz, ktorý do spisu založila sama navrhovateľka spolu s dokladom o úhrade za byt na P. ulici v Q., znejúci na meno jej matky. Jedná sa o záznam z vyšetrenia navrhovateľky v psychiatrickej ambulancii, v ktorom pri vyšetrení spontánne uviedla svoje pocity a problémy, ktoré lekárka uviedla v zázname z vyšetrenia, a okrem iného uviedla: „ale všetko zvláda, má svoju domácnosť s priateľom, to ju teší“. Navrhovateľka pri vyšetrení spontánne uviedla psychiatrické, že má domácnosť s priateľom, čo doposiaľ popierala. Skutočnosť, že žije s otcom svojho dieťaťa mal. O., potvrdil aj ÚPSVaR Prievidza, keď vykonal šetrenie vo veci 8P/5/2021. Súd sa len okrajovo a nedôsledne zaoberal skutočnosťou, že navrhovateľka bola v rozhodnom období opakovane hospitalizovaná v nemocnici v psychiatrických zariadeniach, v ktorých pobudla dlhšiu dobu, čo potvrdila svedkyňa, matka navrhovateľky, ktorá uviedla, že asi 60 dní bola hospitalizovaná v liečebniach. Súd neskúmal dôvody hospitalizácie (požívanie alkoholu) ani dĺžku hospitalizácie, čo má tiež vplyv na rozhodovanie v tomto konaní. Podľa rozhodnutia súdu je odvolateľ povinný na výživné prispievať navrhovateľke aj počas jej hospitalizácie v psychiatrických liečebniach z dôvodov opakovaného požívania alkoholu. V súdnom konaní 18P/5/2021 Okresný súd Prievidza uznesením o neodkladnom opatrení rozhodol o zverení maloletej O. Z. do osobnej starostlivosti starej matke C. P.. V bode 2 uznesenia je uvedené, že matka by mala byť užívateľkou omamných a psychotropných látok, na základe čoho bola v decembri 2020 hospitalizovaná v psychiatrickej nemocnici. V ďalšom pri šetrení ÚPSVaR Prievidza je uvedené, že v domácnosti sa nachádzal X. D. - označovaný ako otec. V konaní o určenie manželského výživného bola zo strany navrhovateľky a jej matky okolnosť spolužitia s priateľom X. D. popieraná. V tomto konaní bola

preukázaná recidíva požívania alkoholu navrhovateľkou, čo v konaní o určenie manželského výživného popierala. Taktiež z predloženej komunikácie medzi navrhovateľkou a matkou navrhovateľky, ktorá sa nachádza v súdnom spise o rozvod manželstva na OS Prievidza, je preukázané, že navrhovateľka rok žila s priateľom, s ktorým zostala tehotná. Súd manželstvo rozviedol rozsudkom zo dňa 09.07.2020. Na strane 30 súdneho spisu o rozvode manželstva sa nachádza SMS komunikácia matky s dcérou, na základe ktorej je vyhodnotený stav dôkazov a vlastnoručne napísaná poznámka „matka vedela, že sa po nociach túla s dcérou a milencom a pije alkohol“. Vo svojej výpovedi v konaní o rozvod manželstva na pojednávaní 05.08.2019 uviedla, že k mame sa odsťahovala v septembri alebo októbri, potom bola dcéra dočasne zverená manželovi, pretože navrhovateľka dobrovoľne chcela absolvovať psychiatrickú liečbu. Do nemocnice ju zavreli kvôli tomu, že sa opila a liečila sa tam asi 4 týždne. Z výpovedí manželky teda súd v konaní zistil, že požívala alkoholické nápoje, absolvovala psychiatrickú liečbu, že bola za trvania manželstva neverná, čo bolo jednou z hlavných príčin rozpadu manželstva, t. j. nevera a alkoholizmus manželky. Krajský súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že zásada dobrých mravov je korektívom, ktorý môže spôsobiť, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve, v dôsledku ich porušovania sa táto zásada nemusí uplatniť. Je to odôvodnené tým, že inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Pomôckou môže byť morálne vymedzenie obsahu manželstva (§ 18), podľa ktorého manželia sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Treba posúdiť, ako si manžel, ktorý požaduje výživné, resp. od ktorého sa výživné požaduje, plní svoje povinnosti, resp. prečo ich neplní. V predmetnom konaní o určenie manželského výživného navrhovateľke, bolo v konaní preukázané, že navrhovateľka sa prestala starať o domácnosť, prestala sa zaujímať o dlhy vzniknuté za trvania manželstva, nesplácala svoj dlh napriek dohode a jej prísľubu v tomto konaní na pojednávaní, že bude uhrádzať splátky úveru na jej meno a povinný bude splácať pôžičku na jeho meno. Oba dlhy spláca po celú dobu povinný zo svojho príjmu. Navrhovateľka požívala a stále požíva alkohol, v dôsledku čoho bola maloletá W. najprv neodkladným opatrením OS Prievidza č. k. 10P/56/2018 zo dňa 20.11.2018 zverená do starostlivosti otca, rozsudkom vo veci samej zo dňa 06.01.2020 bola maloletá W. zverená do výchovy a opateru otca. Rozsudkom o rozvode manželstva č. k. 6P/59/2018 zo dňa 09.07.2020 bola maloletá W. tiež zverená do výchovy a opateru otca. Navrhovateľka sa o dieťa riadne nestarala, nechodila ani na styk určený súdom a dieťaťu okrem výživného cca 30,- eur mesačne ničím neprispievala a ničím sa nepodieľala na potrebách maloletej. V rozhodnom období žila s priateľom v spoločnej domácnosti, s ktorým zostala tehotná a z ich vzťahu sa narodila O. Z. dňa XX.XX.XXXX. Navrhovateľka požívala alkohol, na základe čoho je hospitalizovaná na psychiatrii, a neodkladným opatrením OS Prievidza č. k. 18P/5/2021 bola aj maloletá O. zverená do opateru matky navrhovateľky. Povinný z manželského výživného preto poukázal na nemožnosť priznať výživné, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 75 ods. 2). Je presvedčený, že správanie navrhovateľky, podložené dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a priložených spisoch, je v rozpore s dobrými mravmi, čo predstavuje dôvod na nepriznanie výživného navrhovateľke. Navrhovateľka naprieč všetkými súdnymi konaniami deklarovala, že od novembra 2018 s povinným z manželského výživného nemala styk. Následne uvádzala, že viac ako rok má priateľa, s ktorým je tehotná. Po rozvode manželstva si zmenila meno Z. na dievčenské meno P. Novonarodené dieťa v matrike po narodení zapísala ako O. Z., nar. XX.XX.XXXX, zneužívajúc zákonnú domnienku otcovstva, bývalého manžela zapísala ako otca dieťaťa. Zostáva otáznou, ale pritom zrejme, čo tým sledovala. Odvolateľ bol preto nútený otcovstvo zaprieť v súdnom konaní 7Pc/2/2021, v ktorom bol vydaný rozsudok zo dňa 29.03.2021, ktorý je právoplatný. Súd na veci, ktoré svedčia v neprospech navrhovateľky, neprihliadal. Súd objektívne v tomto konaní ani nezisťoval tak, ako to uložil odvolací súd, zvýšenie výdavkov na strane povinného, nakoľko má vo svojej starostlivosti dieťa. Súd taktiež nevyhodnotil nezáujem matky o styk s maloletou, ktorý bol v konaní preukázaný, a ktorý má podľa odvolacieho súdu vplyv na posúdenie otázky majetkových pomerov strán. Súd sa uspokojil s odpočítaním rodičovského príspevku a podľa toho upravil príspevok manželke. Skutočnosť, že dieťa začalo chodiť do škôlky, nezohľadnil, napriek tomu, že v predložených dokladoch ešte v prvom konaní bolo poukázané na skutočnosť, že od 01.09.2020 bude chodiť do škôlky s čím sú spojené ďalšie náklady. Taktiež v konaní bolo preukázané, že navrhovateľka neužíva byt tak, ako to uviedla pred prvým rozhodnutím súdu a v rozhodnom období v byte ani nebývala, čo potvrdila aj univerzálna svedkyňa matka navrhovateľky. Odvolateľ predložil uznesenie o neodkladnom opatrení 18P/5/2021, ktoré síce s týmto konaním priamo nesúvisí, ale po jeho prečítaní a porovnaní výpovede univerzálnej svedkyne matky navrhovateľky je možné dospieť k záveru, že svedkyňa v konaniach vypovedá účelovo to, čo sa jej momentálne hodí a je nedôveryhodnou svedkyňou. V bode 8 súd okrem iného uviedol, že Technické služby Prievidza s.r.o. súdu oznámili, že navrhovateľka sa u nich o prácu zaujímala, pracovný

pomer s ňou uzavretý nebol. Technické služby Prievidza nešpecifikovali, či sa o prácu navrhovateľka zaujímala v rozhodnom období napriek tomu, že to žiadal súd. Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že matka navrhovateľky vypomáha na krytej plavárni v Prievidzi ako plavčíčka, pričom plaváreň prevádzkujú Technické služby Prievidza. Súd nesprávnym procesným postupom porušil práva procesnej obrany odvolateľa do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práv na spravodlivý súdny proces. Súd nezobral do úvahy známu skutočnosť, že od septembra 2019 spláca obidve pôžičky zo svojho príjmu sám. Súd ustálil z výpovede navrhovateľky a jej matky ako svedkyne, že s priateľom žijú oddelene. Nie je to pravda o čom svedčí zápis z vyšetrenia MUDr. Hrabovskej, psychiatricky, ako aj správa ÚPSVaR Prievidza založená v súdnom spise 18P/5/2021 o neodkladnom opatrení, v ktorom je potvrdené požívanie alkoholu navrhovateľkou ako aj účasť biologického otca v domácnosti navrhovateľky. Súd neodstránil ani v tomto konaní nedostatky, ktoré mu boli vyčítané, nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli doplnené. Súd nevyhodnotil dôkazy svedčiace proti navrhovateľke, skôr naopak, poukázal na sporné tvrdenia svedkyne - matky navrhovateľky. Zo strany súdu došlo k porušeniam zásad na spravodlivé súdne konanie a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, súd neprávne aplikoval dôkazy v pripojených súdnych konaniach, sám si dôkazy nezabezpečil, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd napriek dôkazom, ktoré boli vykonané, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom k uvedenému odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, tak že návrh zamietne, respektíve napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania.

3. Navrhovateľka sa k dovolaniu osoby povinnej na výživné nevyjadřila.

4. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 CSP a § 66 CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. V danej veci sa navrhovateľka domáhala výživného na manželku proti povinnému z dôvodu, že nemá dostatok finančných prostriedkov na uspokojovanie svojich potrieb.

6. Súd prvej inštancie návrhu navrhovateľky čiastočne vyhovel, keď výrokom II. napadnutého rozsudku zaviazal osobu povinnú platiť výživné prispievať na výživu navrhovateľky od podania návrhu na začatie konania až do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva účastníkov. V konaní bolo zistené, že účastníci uzatvorili manželstvo dňa 23.09.2016 a toto bolo na návrh manželky rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 6P/59/2018-159 zo dňa 09.07.2020, právoplatným 15.07.2020, rozvedené. Z manželstva účastníkov pochádza jedno maloleté dieťa - W. Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorá bola uznesením č. k. 10P/56/2018-10 zo dňa 20.11.2018 zverená do osobnej starostlivosti otca a následne sa do septembra 2019 na základe dohody rodičov realizovala striedavá osobná starostlivosť. Rozsudkom č. k. 10P/56/2018-164 zo dňa 16.01.2020 bola maloletá W. zverená do osobnej starostlivosti otca, matke bol s dieťaťom upravený styk a bolo jej uložené prispievať na výživu dieťaťa sumou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa. Rozsudkom o rozvode manželstva č. k. 6P/59/2018-159 zo dňa 09.07.2020 bola maloletá W. zverená na čas po rozvode do osobnej starostlivosti otca, matke bol s dieťaťom upravený styk a bolo jej uložené prispievať na výživu dieťaťa sumou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa. Vzťahy medzi účastníkmi sú značne narušené. Asi od 19.09.2018 účastníci prestali žiť v spoločnej domácnosti a navrhovateľka odišla k matke. Navrhovateľka nie je zamestnaná, je čiastočne invalidná, s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 60 %. Podľa poslednej správy z psychiatrickej kontroly zo dňa 24.07.2020 má navrhovateľka diagnózy: F43.2 (adaptačné poruchy), abstinencia, F61 (zmiešaná a iná porucha osobnosti), F19 (porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním viacerých drog a iných psychoaktívnych látok). Navrhovateľka poberá invalidný dôchodok, v roku 2019 vo výške 204,60 eur mesačne, v roku 2020 vo výške 210,60 eur. Nie je evidovaná ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce. Od septembra 2018 do 27.06.2020 bývala u matky. Asi od 27.06.2020 býva v byte, ktorý bol pridelený do spoločného nájmu jej a jej matke. Nevlastní žiaden nehnuteľný ani hnutel'ný majetok väčšej hodnoty, nie je držiteľkou motorového vozidla. Navrhovateľka uviedla, že si hľadá prácu, bola sa informovať u viacerých zamestnávateľov. Povinný výživou je zamestnaný, v roku 2019 dosahoval priemerný čistý mesačný príjem 813,70 eur vrátane ošetrovného, poberal rodičovský príspevok 220,70 eur mesačne a prídavok na dieťa 24,34 eur mesačne a do septembra 2019 zasielal navrhovateľke sumu 125,- eur mesačne. Za obdobie január až marec 2020 povinný výživou dosiahol priemerný čistý mesačný príjem 787,72 eur, poberal prídavok na dieťa 24,95 eur mesačne a do 31.03.2020 rodičovský

príspevok 270,- eur mesačne. Ku dňu 17.06.2020 mal na účtoch spolu sumu 1424,07 eur. Žije v byte so svojou matkou a jej priateľom, ktorí mu pomáhali so starostlivosťou o dieťa. Nevlastní žiaden nehnuteľný majetok, je vlastníkom osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia a motocykla zn. Kawasaki YSR 750. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané žiadne závažné dôvody, ktoré by nasvedčovali tomu, že by priznanie výživného zo strany povinného navrhovateľke bolo v rozpore s dobrými mravmi, a učené výživné je primerané a zodpovedá možnostiam a schopnostiam povinného.

7. Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie povinný na výživné. Namietal, že súd prvej inštancie sa pri svojom opakovanom rozhodovaní neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý v tejto veci uznesením č. k. 6CoP/38/2020 - 278 zo dňa 15.12.2020 zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 27.07.2020 a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uvádza, že výživné nemožno priznať, pretože by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď poukazyval na to, že nevera a alkoholizmus navrhovateľky boli hlavnou príčinou rozpadu manželstva, navrhovateľka sa prestala starať o domácnosť, prestala sa zaujímať o dlhy vzniknuté za trvania manželstva, nesplácala svoj dlh, nepracuje, nie je evidovaná na úrade práce, prácu si nehľadá, riadne sa nestarala o dieťa, nechodila ani na styk určený súdom a dieťaťu okrem výživného cca 30,- eur mesačne ničím neprispieva. V rozhodnom období žila s priateľom v spoločnej domácnosti, s ktorým zostala tehotná a z ich vzťahu sa narodila dcéra. Súd nezisťoval tak, ako to uložil odvolací súd, zvýšenie výdavkov na strane povinného, nakoľko má vo svojej starostlivosti dieťa. Súd taktiež nevyhodnotil nezáujem matky o styk s maloletou, ktorý bol v konaní preukázaný, a ktorý má podľa odvolacieho súdu vplyv na posúdenie otázky majetkových pomerov strán.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol účastníkmi spochybnený vo výroku I., ktorým bolo konanie v časti zastavené, vo výroku IV., ktorým bol návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý a ani vo výroku V. o náhrade trov konania.

9. Námietky osoby povinnej na výživu uvedené v podanom odvolaní boli v podstatnej časti totožné ako pred súdom prvej inštancie a súd prvej inštancie sa s nimi dôsledne vysporiadal, a preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k odvolacím námitkam odvolateľa uvádza nasledovné:

10. Podľa § 71 ods. 1 prvá a druhá veta Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká.

11. Vzájomná vyživovacia povinnosť manželov je viazaná na právnu existenciu manželstva, vzniká uzavretím manželstva a zaniká spolu s jeho zánikom zo zákonných dôvodov. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcija v ich celkovej životnej úrovni. Aj v tomto prípade súd musí podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine prihliadnuť na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného, pričom prihliadne aj na starostlivosť o spoločnú domácnosť (pokiaľ ju účastníci vedú) a starostlivosť o maloleté deti (pokiaľ z manželstva pochádzajú). Rozsah tejto vyživovacej povinnosti je spolu s výživným dieťaťa najväčší. Týka sa všetkých potrebných osobných potrieb, t. j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia a východiskom je v zásade rovnaká životná úroveň manželov. Pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Súdom je pri rozhodovaní povinný vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých manželov. Rozdielne potreby a náklady môžu vyplývať aj zo zdravotného stavu, stravovania, ošatenia, spôsobu života a pod. Uvedené ustanovenie bude naplnené, pokiaľ manželia budú mať približne rovnakú možnosť zabezpečovať si svoje základné potreby s prihliadnutím na uvedené osobitosti.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní povinným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, vyhodnotil podrobne dôkazy v konaní vykonané a významné pre rozhodnutie v danej veci každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie bol v prípade napadnutého rozsudku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v tejto veci, keď už raz na odvolanie osoby povinnej na výživu bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený.

13. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto veci dospeli k záveru, že v konaní neboli preukázané žiadne závažné dôvody, ktoré by nasvedčovali tomu, že by priznanie výživného zo strany povinného navrhovateľke bolo v rozpore s dobrými mravmi. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že o tom, že navrhovateľka v minulosti užívala drogy, mal povinný vedomosť ešte pred uzavretím manželstva s tým, že navrhovateľka vtedy mala záujem sa liečiť a žiť v usporiadanom vzťahu. Navrhovateľka má aj naďalej diagnostikované adaptačné poruchy, zmiešanú a inú poruchu osobnosti a poruchu psychiky a správania zapríčinenú užívaním viacerých drog a iných psychoaktívnych látok, v súvislosti s čím je uznaná za čiastočne invalidnú. V konaní nebolo napriek subjektívnym tvrdeniam povinného preukázané užívanie návykových látok alebo alkoholu navrhovateľkou v rozhodujúcom období, t. j. v období, za ktoré bolo určené výživné. Navrhovateľka trpí viacerými diagnózami psychického charakteru a len samotná hospitalizácia na psychiatrickom oddelení nie je dôvodom, aby súd, či už prvej inštancie alebo odvolací, dospel k opačnému záveru, než tomu bolo v prípade predchádzajúcich rozhodnutí. Napokon o abstinencii navrhovateľky v rozhodnom čase svedčí aj lekárska správa z júla 2020 a v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku bola navrhovateľka podľa výpovede svedkyne P. hospitalizovaná z vlastnej vôle, a to v záujme vysadiť lieky, čo skôr svedčí o zodpovednejšom prístupe navrhovateľky. Okrem toho pokiaľ sa námietky povinného týkajú hospitalizácie, prípadného požívania alkoholu navrhovateľkou, ale aj spolužitia navrhovateľky s iným mužom, skutočnosťou, že s ním má dieťa, zvýšených nákladov účastníkov na živobytie, prípadne otca v súvislosti s návštevou materskej školy dcérou účastníkov od septembra 2021, tak ide o irelevantné okolnosti, ktoré nie sú rozhodujúce pre samotný nárok navrhovateľky na výživné a ani nemajú vplyv na jeho výšku, keďže predmetom konania je manželské výživné za obdobie maximálne do zániku manželstva dňa 15.07.2020 a uvedené okolnosti povinný namietať aj za obdobie niekoľkých mesiacov po rozvode manželstva. Pokiaľ teda navrhovateľka po rozvode manželstva žila s iným mužom, narodilo sa jej z tohto vzťahu dieťa, prípadne bola hospitalizovaná z akéhokoľvek dôvodu, nemá to vplyv na určenie manželského výživného do zániku manželstva, ktorý nastal v júli 2020. Z výpovede navrhovateľky, ale aj svedkyne P. bolo ďalej zistené, že navrhovateľka pociťovala zo strany povinného ako manžela nedostatok záujmu a pomoci. Vzhľadom na jej zdravotné problémy zrejme starostlivosť o domácnosť a dieťa nedokázala zvládať a sama v konaní priznala, že sa v tom čase (keď sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti), opila. Následne však podstúpila psychiatrické liečenie a podľa lekárskej správy v súčasnosti abstínuje (júl 2020), pričom v konaní opak preukázaný nebol. Je nepochybné, že navrhovateľka mala asi po dobu asi jedného roka pred rozhodnutím súdu prvej inštancie známosť s iným mužom. Túto známosť s iným mužom navrhovateľka nadviazala takmer po roku od ukončenia spolužitia s povinným na výživné, po začatí konania o určenie neplatnosti manželstva a konania o rozvod manželstva. Tvrdenia povinného, že navrhovateľka s týmto mužom žila v jednej domácnosti v rozhodnom období, bez pochybností preukázané neboli. Z takto popísaných skutkových okolností nemožno vyvodit' žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o tom, že priznanie manželského výživného ako také by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť (potvrdenú výpoveďou svedkyne), že navrhovateľka pociťovala zo strany manžela nedostatok záujmu a pomoci, navrhovateľka uviedla už pri svojej výpovedi v konaní o rozvod manželstva. K rozvratu manželstva tak zjavne viedli viaceré okolnosti, a to aj na strane povinného, pričom ani alkoholizmus, ani nevera zo strany navrhovateľky neboli ako primárne príčiny rozvratu manželstva preukázané. Pokiaľ navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť v dôsledku toho, že pociťovala nezáujem zo strany manžela, tak pokiaľ si aj neskôr, v čase, keď už zo strany oboch účastníkov nebol záujem obnoviť manželské spolužitie, našla iného partnera, nemôže byť takáto okolnosť považovaná za tak závažný rozpor s dobrými mravmi, že by jej v dôsledku toho nebolo možné priznať manželské výživné.

14. Vzhľadom na rozsah a obsah doplneného dokazovania a odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil s námietkou povinného, že by sa súd prvej inštancie neriadil názorom odvolacieho súdu. Úlohou súdu prvej inštancie bolo dôsledne zistiť a vyhodnotiť osobné,

majetkové a zárobkové pomery účastníkov konania, čo súd prvej inštancie pri novom rozhodovaní splnil. Súd prvej inštancie už pri prvom rozhodovaní dospel k záveru, že priznanie manželského výživného navrhovateľke nie je v rozpore s dobrými mravmi. S týmto jeho názorom sa stotožnil aj odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí, pričom tento názor aj podrobnejšie zdôvodnil. Aj týmto právnym názorom odvolacieho súdu bol pri novom rozhodovaní súd prvej inštancie viazaný, neodchýlil sa od neho, pričom v ďalšom konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by nevyhnutne musel viesť k opačnému záveru, ergo k tomu, že by za zmeneného skutkového stavu súd prvej inštancie nebol viazaný názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd s poukazom na už uvedené zdôrazňuje, že ani nevera navrhovateľky, ani požívanie alkoholu, ani opustenie spoločnej domácnosti navrhovateľkou neboli primárnou príčinou rozvratu manželstva účastníkov. Za situácie, že je čiastočne invalidnou v dôsledku vážnych diagnóz potom ani to, že aj v dôsledku hospitalizácii a narušených vzťahov s povinným nevyužívala v celom rozsahu upravený styk s dcérou a pri uchádzaní sa o zamestnanie nevyvíjala väčšiu snahu tiež nemožno hodnotiť ako také okolnosti, v dôsledku ktorých by priznanie manželského výživného bolo v rozpore s dobrými mravmi. Aktivita navrhovateľky pri hľadaní si zamestnania, starostlivosť o dcéru a využívanie určeného styku s dcérou, ako aj okolnosti, v ktorom období s kým žila v spoločnej domácnosti, sú však takými, ktoré nepochybne majú vplyv na výšku výživného, čo však súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vzal do úvahy a s týmito okolnosťami sa vysporiadal v súlade s názorom odvolacieho súdu vyjadrenom v predchádzajúcom rozhodnutí.

15. Známosť s iným mužom navrhovateľka nadviazala takmer po roku od ukončenia spolužitia s povinným na výživné a v konaní nebolo zistené, že by s týmto mužom žila v jednej domácnosti, resp. že by sa tento jej priateľ podieľal na nákladoch navrhovateľky, čo je rozhodujúce pre záver, že priznanie výživného nie je v spojení s vyššie uvedeným v rozpore s dobrými mravmi, ale aj pre výšku výživného, keď s výnimkou matky navrhovateľky navrhovateľke iná osoba s nákladmi na živobytie nepomáhala a nepodieľala sa na nich. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľka v rozhodujúcom čase nežila s priateľom v spoločnej domácnosti a tento svoj záver aj náležite odôvodnil, pričom sa vysporiadal s tým, prečo považoval výpoveď svedkyne, matky navrhovateľky, za dôveryhodnú. Námetka povinného, že doplnok k nájmovej zmluve zo dňa 22.07.2020 sa nemôže vzťahovať k predchádzajúcemu (rozhodujúcemu) obdobiu, je síce pravdivá, avšak zjavne neopodstatnená, keďže z doplnku tiež vyplýva, že sním mení nájomná zmluva zo dňa 27.05.2020, z čoho je evidentné, že byt bol pridelený do spoločného nájmu navrhovateľky a jej matky ešte v čase manželstva navrhovateľky a povinného.

16. V rozhodnom období bol príjem navrhovateľky iba invalidný dôchodok vo výške iba o pár eur presahujúci sumu 200,- eur, čo jednoznačne dospelej osobe pri jednej vyživovacej povinnosti voči maloletému dieťaťu nemôže postačovať na pokrytie ani len základných životných potrieb, ako je strava, bývanie, obliekanie a hygiena, nehovoriac o ďalších potrebách, v prípade navrhovateľky najmä o potrebe zdravotnej starostlivosti. Príjem povinného bol pritom v rozhodujúcom období štvornásobne (v čase keď už nepoberal rodičovský príspevok) až päťnásobne (v čase poberania rodičovského príspevku) vyšší, ako príjem navrhovateľky, pričom žije s matkou a jej priateľom a na nákladoch na domácnosť sa tak majú podieľať viaceré osoby. Okrem toho mal v rozhodujúcom období úspory prevyšujúce sumu 1 400,- eur a bol vlastníkom dvoch motorových vozidiel. Účastníci od cca 19.09.2018 až do rozvodu ich manželstva nežili v spoločnej domácnosti, spoločne nehospodárili, povinný navrhovateľke na jej výživu v rozhodujúcom období neprispel ničím. Možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom povinného potom jednoznačne zodpovedá súdom prvej inštancie určené výživné, a to aj s prihliadnutím na ďalšie okolnosti, najmä osobnú starostlivosť účastníkov o dieťa a hľadanie si zamestnania zo strany navrhovateľky.

17. K námietke povinného ohľadne nezáujmu navrhovateľky o prácu odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľka si prácu hľadala, hoc, ako skonštatoval aj súd prvej inštancie, nie dostatočne aktívne. Ak spoločnosti, u ktorých sa navrhovateľka o prácu uchádzala, jej žiadosti o prácu neevidujú, nemusí to nevyhnutne znamenať, že by sa navrhovateľka o prácu v nich nezaujímal, a to napr. aj formou osobnej návštevy. Uchádzanie sa o prácu navrhovateľky u viacerých zamestnávateľov bolo potvrdené svedeckou výpoveďou jej matky a v tomto ju aj odvolací súd považoval za dôveryhodnú, keď táto nielenže potvrdila, že sa navrhovateľka uchádzala o zamestnanie u niektorých zamestnávateľov, ale tento postup v niektorých prípadoch aj popísala a navyše uviedla aj zamestnávateľa, ktorého neuviedla ani samotná navrhovateľka. Navrhovateľka sa však napriek zdravotným obmedzeniam, hospitalizáciám a striedavej starostlivosti o dieťa (do septembra 2019) mohla

snažiť viac, reflektovať na ponuku zamestnaní v databáze úradu práce a nájsť si primeranú prácu aspoň formou brigádnickej práce, resp. práce na dohodu o vykonaní práce. Avšak ani nedostatok aktivity pri hľadaní si zamestnania na strane navrhovateľky nie je takým, že by šlo o okolnosť zakladajúcu dôvod na nepriznanie výživného z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, prípadne o okolnosť, v dôsledku ktorej by vzhľadom na zistené pomery účastníkov bolo namieste priznať nižšie, než súdom prvej inštancie určené výživné, ktoré nedosahuje ani len 10 % príjmu povinného. O snahe navrhovateľky zlepšiť svoju životnú situáciu svedčí aj výpoveď svedka W., ktorému navrhovateľka niekoľkokrát vypomohla v domácnosti, za čo jej dal odmenu, pričom sa zaujímala aj o prácu u jeho zamestnávateľa.

18. Súd prvej inštancie sa v súlade s vysloveným názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcom rozhodnutí vysporiadal pri určení výživného aj so starostlivosťou o dieťa zo strany účastníkov. Títo mali v období od začatia konania do septembra 2019 maloletú W. v striedavej osobnej starostlivosti, v súvislosti s čím povinný na výživné poskytoval navrhovateľke sumu 125,- eur mesačne ako polovicu rodičovského príspevku a prídavkov na dieťa. Od septembra 2019 mal dieťa vo svojej výlučnej starostlivosti len povinný na výživné, v dôsledku čoho sa mu zvýšili výdavky v súvislosti so starostlivosťou o dieťa, avšak prestal navrhovateľke poskytovať sumu 125,- eur mesačne a o túto sumu bol jeho mesačný príjem vyšší. Súd preto pri určení výšky manželského výživného nezohľadňoval zvýšené výdavky povinného v súvislosti s jeho výlučnou osobnou starostlivosťou o dieťa až do marca 2020 vrátane, kedy došlo k zániku nároku povinného na poberanie rodičovského príspevku v súvislosti s dosiahnutím veku 3 rokov maloletej. Od apríla 2020 sa však príjem povinného na výživné znížil o sumu rodičovského príspevku, čo súd pri rozhodovaní o výške manželského výživného zohľadnil a riadil sa tak názorom odvolacieho súdu, pričom určené výživné zodpovedá aj týmto osobným pomerom účastníkov, ako aj tomu, že navrhovateľka nad rámec výživného na dieťa neprispieva a s dieťaťom sa nestretáva v takom rozsahu, ako jej to umožňuje rozhodnutie súdu, v dôsledku čoho potom nemá ani zvýšené náklady na dieťa, naopak u povinného sú vyššie, avšak nepomer medzi príjmom navrhovateľky a povinného bol v rozhodujúcom období tak výrazný, že aj napriek zvýšeným nákladom povinného určené výživné zodpovedá jeho možnostiam a schopnostiam. Pokiaľ ide o dôvody nerealizovania styku matky s maloletou, tieto sú v prevažnej miere na strane matky, avšak sčasti aj objektívneho charakteru (choroba, hospitalizácia), no ani v dôsledku týchto okolností nemôže byť, už vzhľadom na zistené ostatné pomery účastníkov, výživné na manželku určené v nižšej sume, než rozhodol súd prvej inštancie.

19. Pokiaľ povinný namietal, že súd neprihliadal na to, že spláca aj dlh navrhovateľky, tak súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s touto okolnosťou a riadne ju zdôvodnil, keď uviedol, že nezohľadňoval skutočnosť, že povinný od septembra 2019 uhradil za navrhovateľku splátky úveru po 145,- eur mesačne, nakoľko otázku splácania dlhov vzniknutých počas trvania manželstva si účastníci majú možnosť vyriešiť v rámci vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva. Prestahovanie navrhovateľky do bytu na P. ul. v Q. súd pri rozhodovaní nezohľadnil, nakoľko v konaní bolo zistené, že navrhovateľka od začiatku v tomto byte žila so svojou matkou a teda jej nevznikli výdavky spojené s úhradou nákladov na bývanie tak, ako to pôvodne uvádzala. Vo svetle tohto záveru, podotýkajúc odvolacím súdom, že správneho, sú tak aj námietky povinného ohľadne spolužitia s inou osobou a času tohto spolužitia bezvýznamné. Príjem navrhovateľky jej pri vyživovacej povinnosti na maloleté dieťa nemohol ani teoreticky postačovať na uspokojovanie čo i len základných životných potrieb, s týmito jej pomáhala jej matka, pričom bol to odvolateľ, kto mal voči navrhovateľke vyživovaciu povinnosť.

20. Súd je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať so všetkými skutkovo a právne významnými otázkami. Skutočnosť, že sa povinný s niektorými závermi nestotožňuje, neznamená, že sa súd prvej inštancie s relevantnou skutkovou alebo právnou otázkou nevysporiadal. Zmyslom odôvodnenia rozhodnutia súdu je dať odpoveď na právne významné skutkové a právne otázky týkajúce sa veci, nie na všetky, hoc aj irelevantné, a už vôbec nie spôsobom podľa želania účastníka, ale tak, aby rozhodnutie bolo presvedčivo a logicky zdôvodnené. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 CSP a je presvedčivo a náležite zdôvodnené. Súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, logicky a presvedčivo zdôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré je vecne správne. V konaní súdu prvej inštancie nebolo zistené žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež nebol zistený a preukázaný akýkoľvek vzťah zákonného sudcu k účastníkom alebo k ich zástupcom, ktorý by zakladal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

21. V danom prípade tak súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a správne rozhodol, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP. Ide o mimosporové konanie, pre ktoré platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).